

FEDERACIÓ DE
MOVIMENTS DE
RENOVACIÓ DE
PEDAGÒGICA DE
CATALUNYA

Avda Drassanes, 3 08001 - Barcelona Tf. 934817388 mmp@pangea.org

Amb el patrocini de la

FUNDACIÓ
PROPEDAGÒGIC

RECUILL DE PREMSA –EDUCACIÓ–

DIJOURS 4 DE MARÇ DE 2010

EL PERIODICO	Sarrià ultima un pla per posar ordre a l'allau diari d'escolars
EL PERIODICO	Carta destacada del dia: 'L'aprenentatge de la llengua de signes s'ha de potenciar'
AVUI	Atorgats els Premis d'Educació en el Lleure
LA VANGUARDIA	Nolla y Segarra: "Las familias sufren cuando tienen que escoger la escuela de sus hijos"
LA VANGUARDIA	"Montar una ópera en la escuela es enseñar a vivir"
EL PAIS	Arranca el Año Joan Maragall
AVUI	El món universitari en un clic
EL PAIS	Evaluación de profesores
EL PUNT	Reportatge: "Primer la feina i ara el títol"

EL PERIODICO. 04.03.10

SARRIÀ ULTIMA UN PLA PER POSAR ORDRE A L'ALLAU DIARI D'ESCOLARS

*Els veïns fa anys que esperen una regulació al districte amb més concentració d'escoles
El projecte s'aplicarà després d'escoltar les idees dels educadors, els pares i l'oposició*

Si alguna vegada heu passejat per Sarrià o Sant Ger-vasi en un dia laborable, us haureu adonat que molts carrers estan especialment plens de nens amb bocata, motxilla i carpeta que converteixen l'entorn urbà de la seva escola en la seva llar diürna. Si el soroll del trànsit ho permet, segur que intuïu l'enrenou d'un pati d'escola pròxim, i si agafeu el metro o el bus a les cinc de la tarda, us envellireu de cop entre un passatge que ronda els 15 anys de mitjana. El districte acull diàriament el 17% dels alumnes de tota la ciutat, malgrat que en aquests barris només dormen el 8,8% dels barcelonins. Conclusió: en un territori tan ple d'escoles –la majoria, privades– impulsar un pla que intenti posar ordre a aquesta afluència diària d'alumnes és gairebé una obligació social. Quatre anys després que es comencés a parlar del tema, educadors i associacions de pares ja s'ensumaven una altra promesa que no passaria de les bones paraules. Avui mateix es presentarà la proposta municipal, l'esbós sobre el qual tots els interessats –famílies, professors, responsables de mobilitat d'ajuntament i grups de l'oposició– hauran de treballar per poder passar a l'acció com més aviat millor.

Altres districtes de la ciutat ja han dissenyat eficients camins escolars per marcar als nens la ruta més segura cap a les seves aules. Sarrià-Sant Gervasi, segons comenta la regidora del districte, Sara Jaurrieta, «havia de fer un pas més enllà», tenint en compte que cap altre districte aglutina 73 centres educatius en tan poc espai. «Hem de sensibilitzar l'entorn escolar, millorar la seguretat i fomentar els itineraris a peu», sintetitza la regidora.

CONCENTRACIÓ DESIGUAL

El districte té diverses artèries –Via Augusta, passeig de la Bonanova, General Mitre i Balmes, per citar les més concorregudes– en què es fa complicat unir vehicle i vianant col·legial. Per una altra banda, els centres no estan repartits homogèniament, de manera que les mesures a prendre no poden ser de caràcter general, sinó concretes per a cada cas. A prop de la cruïlla entre la Via Augusta i la Bonanova (vegeu el gràfic) es concentren més de 20 escoles de considerables dimensions que quan sona la campana de mitja tarda fan sortir al carrer milers d'alumnes.

Després de fer una prova a l'entorn del parc de Monterols, envoltat per una quinzena d'escoles i tancat per Balmes, Via Augusta i Mitre, els tècnics municipals van arribar a la conclusió, segons assenyala Jaurrieta, que

cada decisió requereix un tempo determinat. Així, a curt termini, el primer seria millorar la senyalització de tots els elements que suposin un perill potencial, mentre que a mitjà termini s'haurien de començar a «plantejar petites obres sobre el terreny, canvis de sentits o millores en la visibilitat en els girs». Com a mesura més llunyana, i més cara, es plantejaria convertir més carrers en zona de vianants, construir aparcaments o fer obres d'envergadura. El que avui es presentarà parteix d'una premissa arriscada: l'èxit o -fracàs depèn del fet que els pares s'adonin de la necessitat de col·laborar en la pacificació del trànsit. La -política d'un cotxe, un nen, -apunta Jaurrieta, «és insostenible». Tenint en -compte que a la zona abunden -enormes tot terrenys, s'imposa una reflexió -sobre aquesta qüestió. «Si treballem perquè el camí de tornada a casa sigui segur i ho expliquem bé a les famílies, aconseguirem reduir el nombre de cotxes pels carrers del districte. O ens ho creiem tots, o no servirà de res», sentència la regidora.

Implicar el comerç

En aquesta proclama de responsabilitat col·lectiva s'hi han de sumar, a més a més dels pares, les escoles i el poder públic, els comerços i els veïns de les zones afectades. L'ajuntament pretén que les botigues i els residents que estiguin als camins escolars s'impliquin, estiguin pendents que tot vagi bé i difonguin aquesta «iniciativa par-ticipativa», una petició que pot funcionar al casc antic de Sarrià però que difícilment calarà en altres racons del districte, on l'estreta relació entre veïns del poble que Barcelona va absorbir el 1921 ja és història.

La visibilitat del menor és l'eix sobre el qual gira el pla. I és que l'educació viària té un límit, marcat per la capacitat del nen de distreure's amb un arbre, una pilota rodant o un gos gracios.

Promeses perilloses

Adequar les freqüències semafòriques, retirar elements que obstaculitzin la visibilitat en els girs, fomentar l'estacionament de motos a la vora dels passos de vianants, indicar els camins escolars, senyalitzar la presència d'una escola, col·locar als semàfors pictogrames relatius a la presència de nens, col·locar tanques protectores, reubicar elements de mobiliari urbà per facilitar la fluïdesa del passeig o ampliar les voreres. Després de quatre anys d'espera, aquestes i altres mesures es començaran a debatre avui. Participació ciutadana i compromís públic marcaran el full de ruta d'un pla que té la mala sort de començar a funcionar quan falta poc més d'un any per a les eleccions municipals del maig del 2011, quan més fàcil és fer promeses i més fàcil és no complir-les.

ELS NENS TENEN MENYS DE LA MEITAT DE CAMP DE VISIÓ QUE UN ADULT

El manual que avui es presentarà a la seu del districte inclou dades que insten a actuar. Els vianants en edat infantil tenen un camp visual de 70 graus, mentre que una persona adulta controla 180 graus sense problema. Els nens, diu l'informe, confonen les distàncies, no determinen amb exactitud la procedència d'un so i triguen tres o quatre segons a adonar-se de si un cotxe s'atura o si prossegueix la marxa. Els menors no conceben un desplaçament com el tràmit d'anar d'un lloc a un altre, sinó que passen l'estona caminant i són capaços de distreure's amb qualsevol cosa i fins i tot de posar-se a córrer en qualsevol moment. El seu comportament és imprevisible, de manera que reduir els riscos és prioritari.

VEURE EL GRÀFIC "EXEMPLE DE CONCENTRACIÓ EDUCATIVA"

<http://www.elperiodico.com/EDICION/ED100304/CAT/CARP46/PDF/G032D246H01.PDF>

[inici](#)

EL PERIODICO. 04.03.10

CARTA DESTACADA DEL DIA

'L'APRENTATGE DE LA LLENGUA DE SIGNES S'HA DE POTENCIAR'

CECÍLIA SOLANES TRASERRA. BARCELONA

No entro a valorar la part mèdica del nou protocol de detecció precoç de la sordesa, encara que puc tenir cert recel sobre el tractament de què serà objecte posteriorment. Després de llegir la informació d'EL PERIÓDICO Salut instaura un protocol per detectar la sordesa en els bebès --publicada el 17 de febrer--, crec que encara s'estigmatitza la llengua de signes. El fet de parlar oralment amb normalitat (amb fluïdesa o sense) i, al mateix temps, ser usuari de la llengua de signes ha estat sempre, i ho segueix sent, un sinònim d'ignorància per a molts.

Per als que pateixen sordesa profunda, està demostrat que es pot desenvolupar un llenguatge a través del canal visual. En els casos en què una persona sigui completament sorda, fins i tot si només té alguna deficiència, el senyal que rebí o emeti per comunicar-se no pot ser per via auditiva; necessita el llenguatge dels signes.

Poso en dubte que els estudis i recursos per millorar la vida dels sords al llarg de més de 100 anys hagin estat els adequats. Confio que el nou protocol del Departament de Salut produeixi millors resultats per a tots, sigui quina sigui la llengua optada, encara que vist els noms d'alguns components del grup de treball d'aquest protocol, sospito que els sords adults firmants del document seguiran en un segon pla, com si fossin invisibles.

Uns altres que no tenen cap mena de deficiència, en canvi, sembla que tenen dret a intervenir en aquesta comissió que tramitarà la llei de la llengua de signes catalana que s'està gestant al Parlament. Aquesta manera d'expressar-se mereix ocupar un lloc destacat en tots els plans educatius del Govern, ja que és una eina indispensable per a l'aprenentatge, i la societat no li ha de demostrar cap por.

[inici](#)

AVUI. 04.03.10

ATORGATS ELS PREMIS D'EDUCACIÓ EN EL LLEURE

La Fundació Lluís Carulla ha entregat quatre guardons a entitats que treballen en l'àmbit de l'educació social i del lleure juvenil. Les quatre entitats premiades -el Casal la Formiga de Badalona, l'Associació Juvenil Batibull de Girona, els Minyons Escoltes del Barcelonès i l'Agrupament Escolta Mare de Déu del Montsant de Reus- rebran 4.000 per a nous projectes que lliguin el lleure amb l'educació social.

Una cinquena entitat, la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge, també ha estat premiada en reconeixement a la seva trajectòria. El jurat del premi estava format per Carles Barba, Enric Puig, Rafa Ruiz de Gauna, Joan Garriga i Eduard Vallory. Els premis els entregarà avui en un acte al Palau Robert el president del Parlament, Ernest Benach, acompanyat per la presidenta de la Fundació Carulla, Montserrat Carulla.

[inici](#)

LA VANGUARDIA. 04.03.10

ENTREVISTA

A.NOLLA Y M. SEGARRA: "MUCHAS FAMILIAS SUFREN MUCHO CUANDO TIENEN QUE ESCOGER LA ESCUELA DE SUS HIJOS"

Las maestras señalan que las zonas de escolarización deberían ser más flexibles

El proceso de matriculación escolar ya está en marcha. El pasado mes de febrero se inició la preinscripción escolar en Catalunya para el próximo curso y muchos padres se han estrenado a la hora de escoger un centro educativo para sus hijos. Decidirse por un centro escolar es una de las decisiones que más preocupa a los padres, según explican Anna Nolla y Montserrat Segarra, maestras y logopedas autoras del libro *¿Cómo escoger escuela?* (Ara Llibres). Un guía que pretende ayudar a tomar esta decisión a las familias que muchas veces no conocen lo suficiente el ámbito educativo.

-¿Por qué un libro de cómo escoger escuela? ¿Los padres no disponen de suficiente información a la hora de tomar esta decisión?

-Anna Nolla: Nosotras hemos sido madres y hemos tenido que tomar esta decisión. Todas las familias cuando tienen que decidirse por primera vez por una escuela están preocupadas ya que a pesar de disponer de información depende de unos criterios y de una normativa. Muchas familias cuestionan que escoger una escuela no es un derecho pero sí que es un derecho que está sometido a una normativa y realmente sufren mucho porque los padres están muy desamparados. El Departament d'Educació de la Generalitat informa muy bien y en su página web está muy bien explicado todo el procedimiento pero todo lo que hay detrás del proceso no está recogido en ningún sitio.

-¿Y qué es lo que no se recoge en todo este proceso?

-Montserrat Segarra: La información normativa cómo los puntos y los tipos de escuelas que se pueden escoger en función de la zona donde se vive sí que está muy bien explicado. Lo que intentamos es recoger otros criterios que a lo mejor no están tanto al alcance de la gente.

-¿Qué principales criterios hay que tener en cuenta a la hora escoger la escuela?

-A.N: Hay muchos. El orden de estos criterios lo tiene que establecer cada familia o conjunto de personas que tomen esta decisión. Los criterios más evidentes a veces pueden ser las instalaciones de un centro. Otro criterio

es el de la proximidad al domicilio. Por otro lado, las personas que congregan con una cierta confesionalidad para ellos es importante encontrar una escuela que no sea laica y por eso descartarían todas las escuelas públicas e irían directamente a una concertada. Para otras familias el tema de la sostenibilidad es muy relevante y optan por una escuela verde.

-¿Hay un criterio qué pesa más que otro?

-M.S: Es una decisión personal en función de cada familia y niño. Lo que es importante es que sea una decisión compartida por todas las personas que tengan que decidir.

-¿También debe ser una decisión compartida con los hijos?

-M.S: En el caso de P3 obviamente son los padres los que deciden. Cuando se escoge un centro de secundaria sí que se puede tener en cuenta algunas preferencias o algunos comentarios del niño e intentar si todo se puede encajar.

-A.N: En secundaria hay que escuchar al hijo y tener en consideración su opinión porque si ignoramos lo que él quiere y nosotros decidimos un centro será seguramente difícil que él se implique en su integración. Tomar esta decisión hace sufrir pero también es un proceso interesante.

-¿Qué otros criterios deben tener en cuenta los padres a la hora de escoger una escuela?

-M.S: Es importante que los padres pisen las escuelas porque sólo así ven realmente qué aire se respira en el centro, cómo se trabaja y también es una buena oportunidad para poder hablar con los maestros. Es un momento que vale la pena no perderselo y aprovecharlo.

-¿El porcentaje de alumnos inmigrantes que hay en una escuela pesa mucho a la hora de escoger un centro?

-A.N: Es un factor que las familias se plantean. Efectivamente hay familias que si hay una escuela pública con mucha inmigración y una escuela concertada con un poco menos, que también hay muchas concertadas con mucha inmigración, un factor no será el de proximidad sino si hay más o menos inmigración. A lo mejor estos últimos años este hecho se vive con más normalidad y algunas escuelas han conseguido entenderlo como un valor positivo y añadido tener diversidad siempre y cuando el equipo docente realmente haga el esfuerzo de ofrecer a cada criatura lo que realmente le conviene.

-Una vez tomada la decisión y con el paso del tiempo los padres consideran que se han equivocado. ¿Qué pueden hacer?

-M.S: Es una decisión importante por lo que hay que pensarla antes, haberse informado y tomarla con conocimiento de causa. Pese a ello a lo mejor no acertamos. Pero no pasa nada. No es fácil pero se puede cambiar. Las familias, los niños y las escuelas también cambian.

-Durante el libro también se reflejan casos que parten de una situación verídica. Por ejemplo, una familia tiene la escuela delante de casa y se pregunta por qué no puede escoger esta escuela. ¿Por qué se dan casos de este tipo?

-A.N Son incidencias que pasan. Las familias tienen derecho a escoger escuela pero este derecho está sometido a unas normas como cualquier otro derecho. Por tanto, cuando la familia rellena una hoja de preinscripción y pone tres escuelas aquellas escuelas están sometidas a un proceso de discriminación. También es verdad que la mayoría de familias que escogen la primera escuela obtienen plaza en aquella primera escuela. Pero también hay un porcentaje de familias que optan por una escuela y después no tienen plaza. También hay casos en los que una familia tiene una escuela delante de casa pero como el mapa de distribución justo divide la franja de opción de la escuela no la puede poner como primera opción.

-Entonces consideran qué deberían ser más flexibles las zonas de escolarización...

-A.N: Son poco flexibles. Sobre todo la escuela pública y concertada son poco flexibles porque lo que da más puntos de los 30 puntos iniciales es que tengas un hermano dentro del centro o que esté dentro de la zona de escolarización. Si esa calle divide ya no tienes los 30 puntos iniciales. Si hay mucha gente que opta por esa escuela o aquel año en P3 hay muchos hermanos las posibilidades que se tiene de acceder a este centro son menores. Y eso la familia lo vive como una injusticia y es una vivencia lícita.

-En el libro también analizan distintos tipos de escuelas como las extranjeras o las verdes. ¿Qué tipo de proyecto educativo tienen las llamadas escuelas verdes?

-M.S: Cada escuela define dentro de unos límites su proyecto educativo y en el caso de las escuelas verdes van en la línea del programa de la Agenda 21 y todo tipo de iniciativas que a nivel social se están llevando a cabo para trabajar la sostenibilidad, el respeto al medio ambiente y la incorporación de energías limpias. La escuela bebe esta filosofía e intenta incorporar en la dinámica de la escuela cosas muy sencillas que puedan llegar a los niños y realmente convertirse en valores educativos. Cada escuela lo traduce a su manera. Hay escuelas que apuestan a partir de una instalación fotovoltaica que tienen en la terraza u otras que tienen un huerto y hay una implicación a todos los niveles educativos en el cuidado del huerto.

- Además de las escuelas verdes también hablan de otras formas de educación como las familias que educan directamente a sus hijos en casa. ¿No os parece que cada vez las familias dejan totalmente la formación de sus hijos a la escuela?

-A.N: Es difícil generalizar pero por suerte hay de todo. Hace un par de años había una expresión que corría en las escuelas que se decía que las familias han dimitido de ser de padres o madres. Hay familias que sí pero las hay que no. A lo mejor hay familias que en un principio no saben cómo implicarse en esta educación de los hijos en relación con la escuela. Por eso también es trabajo de la escuela ganarse la confianza de los padres y madres y saberlos implicar. Por ejemplo, no es suficiente sólo que el tutor pida preparar un dictado sino que explique cómo se tiene que hacer.

-M.S: Nos gustaría pensar que no todo está perdido. De alguna manera el interés que ha suscitado este libro nos ha sorprendido y como autoras pensamos que detrás de todo esto hay alguna cosa ya que si no la gente no hablaría de escoger escuela...

-También dicen en el libro que el derecho de la educación es un derecho de los hijos y no de los padres...

-A.N: Es así. A veces lo perdemos de vista. Lo primero que tendríamos que pensar es cómo es nuestro hijo y qué es lo que más le conviene. Si tenemos que andar un poco más de casa y perder un poco de comodidad a lo mejor vale la pena porque quizás la escuela se ajusta más al perfil de la criatura.

-M.S: También me gustaría destacar que el proceso de escoger escuela, el de educar a los hijos y buscar el lugar dónde esté mejor en el fondo es un proceso de ilusión.

-En el caso de los alumnos con necesidades educativas especiales, ¿las familias lo tienen todavía más difícil a la hora de escoger un centro?

-A.N: Nosotras nos dedicamos a la escuela en el ámbito de la logopedia con niños que tienen un déficit auditivo, problemas de habla...y efectivamente estas familias todavía lo tienen un poco más difícil. Por eso es importante que los docentes acompañemos a las familias en este proceso.

-M.S: A veces es una realidad que queda invisible. Hay recursos y canales bien establecidos pero es evidentemente que estas familias requieren de una sensibilidad especial.

[inici](#)

EL PAIS. 04.03.10

ENTREVISTA: ALMUERZO CON... MARY RUTH MCGINN

"MONTAR UNA ÓPERA EN LA ESCUELA ES ENSEÑAR A VIVIR"

Su vida está en la escuela elemental Jackson Road de Estados Unidos. Su corazón, en los 13 centros españoles en los que los escolares trabajan para montar una ópera a final de curso. Hace dos años, esta mujer decidió dar un giro radical a su vida. Salir de EE UU y lanzarse a estudiar español. Logró una beca para trasladarse un año a España y, después de transcurrido ese tiempo, consiguió posponer su vuelta uno más trabajando con la Fundación SaludArte y el Teatro Real. Lo cuenta mientras toma una ensalada de espinacas. "Me encanta la verdura. Bueno, es lo que suelo tomar habitualmente en el colegio. Aunque cuando llegué a España la comida fue un verdadero descubrimiento. Desde el chorizo a las croquetas, pasando por el Rioja. Todo era apetitoso".

"La maestra lleva 23 años dando clases en zonas marginales de Estados Unidos"

A Mary Ruth McGinn le gusta enseñar, dedica su vida a los niños, aunque no los tiene propios, y cree que se puede educar de forma que los escolares aprendan a vivir en una sociedad tan individualizada como la nuestra pensando en los demás. Cuenta que el montar una compañía de ópera en un centro de Primaria no es una asignatura extraescolar más, es "una forma de enseñar que sirve para alcanzar objetivos relevantes a través de actividades eminentemente creativas. Nos enseña a vivir de forma distinta". Los escolares dividen el trabajo en equipos: escritores, compositores, escenógrafos, intérpretes, regidores, figurinistas, y así hasta 10 o 12 especialidades propias de una compañía profesional. Mientras comparte un vitello tonnato explica que el objetivo del proyecto que tiene en marcha es "educar a través de la creación de una pieza de teatro musical".

Elige el restaurante porque es uno de sus preferidos de Madrid. "He logrado pasar momentos estupendos compartiendo una comida". Esta profesora, que ha trabajado 23 años en escuelas de zonas marginales de Estados Unidos, asegura que la experiencia le ha demostrado que la ópera es "el gran referente integrador de disciplinas escénicas y, a la vez, la metáfora de que los niños pueden enfrentarse al más grande de los retos". La pieza dura media hora y durante las representaciones son los niños los responsables del espectáculo, y los adultos los que se sientan entre el público. "Tiene que haber una motivación especial por parte de los profesores que se lanzan a esta aventura, si no estás abocado al fracaso. Los retos en zonas marginales no son los mismos

que en una zona en la que no existen problemas sociales y económicos. Al final del curso, cuando ves a los pequeños sobre el escenario, terminas llorando. Han logrado el objetivo: la importancia de formar un equipo, de saber que es tan importante el director como el electricista. Todos forman parte de un engranaje, y el fallo de uno afecta a todos los demás". Y habla y habla mientras da vueltas con el tenedor a las espinacas.

McGinn es una entusiasta defensora de un sistema de enseñanza a través de la música. "Tenemos la capacidad de cambiar el mundo con la educación. He visto entrar niños cabizbajos los primeros días de clase en las aulas y cómo, a través de su compromiso diario con el proyecto, eso se ha transformado en una confianza increíble". Pide un cuori napoli que llega envuelto en papel de aluminio. "Es maravilloso disfrutar con los alimentos bien preparados".

[inici](#)

EL PAIS. 04.03.10

ARRANCA EL AÑO JOAN MARAGALL

"Avui semblaven valents / i semblava que cantaven...". Los versos de Els ametllers, de Joan Maragall, se escucharon ayer en el Saló de Cent del Palau de la Generalitat. Los recitó Roser Maragall, la nieta de más edad del poeta, durante la apertura del Año Joan Maragall, que conmemorará el 150º aniversario de su nacimiento y los 100 años de su muerte.

En el acto, al que asistieron un centenar de sus descendientes, se presentaron las actividades previstas (www.joanmaragall.cat), que incluyen exposiciones, libros y rutas. No faltaron las anécdotas, como la protagonizada por Pasqual Maragall, otro de sus nietos, que de camino al salón se acercó a uno de los naranjos del patio y arrancó un fruto.

[inici](#)

AVUI. 04.03.10

EL MÓN UNIVERSITARI EN UN CLIC

Apareix Unidata, un portal on els estudiants podran informar-se sobre el món universitari amb tots els detalls

Els alumnes catalans podran consultar a través del nou portal Unidata dades estadístiques relacionades amb els estudis que aspiren a cursar. Només amb un clic de ratolí, dades com la nota d'accés o l'índex d'aprovat seran a l'abast de qualsevol.

Unidata, presentada avui pel conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, Josep Huguet, i el comissionat d'Universitats i Investigació, Joan Majó, és pionera a l'Estat espanyol i ofereix de manera oberta, gratuïta i unificada les dades de les set universitats públiques (UB, UAB, UPC, UPF, UdG, UdL i URV) i la Universitat de Vic. No obstant això, s'espera que progressivament s'incorporin al web totes les que formen part del sistema universitari de Catalunya.

Més informació i transparència

Aquest espai apareix com una nova eina de gran utilitat que té la finalitat d'orientar els estudiants, tant els que volen accedir a la universitat com els que ja hi estan estudiant, sobre l'evolució dels resultats acadèmics dels estudis que els interessin. Aquest nou web ofereix 24.560 taules estadístiques que resolen qüestions com el nombre d'estudiants que es graduen, el nombre d'Erasmus que ofereix determinada carrera i, fins i tot, dades econòmiques.

Josep Huguet ha destacat que es tracta d'una aposta per la transparència, tal com obliga l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES), i ha vinculat la iniciativa amb el finançament universitari, que valora la gestió, el rendiment acadèmic i la investigació. D'aquesta manera Huguet afirma que aquestes dades tindran "conseqüències" sobre els diners que rebin les universitats, informa Efe. La seva utilitat i importància informativa són dues de les raons per les quals el portal es presentarà al Saló de l'Ensenyament d'aquest any (17 i 19 de març), tot i no estar totalment acabat.

[inici](#)

OPINION

EVALUACIÓN DE PROFESORES

ANA RODRÍGUEZ FERNÁNDEZ

Se habla de la necesidad de evaluar la calidad de las universidades y sus profesores. Nada más eficaz para conocer la calidad de un profesor que preguntarle a sus alumnos, que al fin y al cabo son los "clientes" del servicio prestado y los únicos que han estado presentes y conocen su actuación directamente. En la Universidad, los alumnos son ya adultos capaces de evaluar si un profesor ha sido eficaz enseñando, motivando y transmitiendo los conceptos necesarios.

En la universidad de Estados Unidos donde doy clase, la opinión de los alumnos se recoge en cuestionarios al final del curso y antes del examen -para evitar una posible compra de votos a cambio de calificaciones infladas-. La opinión de los alumnos sobre los distintos aspectos del curso y del profesor es fundamental para la planificación del próximo curso. Si un profesor recibe opiniones negativas generalizadas, se intenta discutir con él y aconsejarle para que mejore su tarea. Si no se consigue, puede ser apartado de su función docente. A veces hacemos encuestas a medio curso para ver si tenemos que cambiar algo sobre la marcha. En cierto modo, somos un servicio y tenemos que intentar dar el mejor producto posible a nuestro consumidor, que no tiene un pelo de tonto y es muy exigente, como debe ser.

[inici](#)

REPORTATGE

PRIMER LA FEINA I ARA EL TÍTOL

El pla Qualifica't permet a persones que estan treballant acreditar la seva experiència per convalidar part dels estudis d'un cicle formatiu

Carles Perpiñan, Isabel Màrmol i Núria Rué. Són tres dels nous alumnes que enguany s'han incorporat a l'IES Vidal i Barraquer de Tarragona. Tenen, però, una diferència respecte a la majoria dels companys de classe que estudien un títol determinat per poder treballar en una professió concreta. Ells ho han fet al revés. Fa temps que treballen però ho han estat fent sense títol i ara han acreditat la seva experiència i s'han matriculat en un cicle formatiu d'aquest institut. I això té un avantatge i un inconvenient. No han de cursar totes les assignatures perquè el que han après treballant els ho convaliden i, per tant, tenen menys crèdits i fan menys hores que els companys de classe. Però, en canvi, tots tres i igual que la majoria de persones que prenen part d'aquest programa anomenat Qualifica't combinen estudis i feina.

Carles Perpiñan, per exemple, fa anys que treballa al sector del comerç i ara es prepara per obtenir el títol de comerç i màrqueting. Ha fet cursos i estudis, però no reglats. Va fer la carrera de veterinari però no té cap títol oficial de comerç, que és el sector on treballa. La seva experiència laboral «es complementa molt bé» amb el que ara fa a l'institut. Les seves companyes, amb experiència a llars d'infants, volen obtenir ara el grau superior d'educació infantil. La Isabel fa deu anys que treballa en una escola bressol i necessitava el títol per continuar treballant perquè ara només té un diploma d'auxiliar infantil: «Abans es podia treballar amb aquest diploma, o almenys així es deia.» Ara ha vist que necessita un títol «per poder treballar» amb garanties. El mateix cas passa a la seva companya de classe, que fa quatre anys que treballa i no té cap títol que li permeti continuar fent-ho.

Tots tres combinen la feina amb els estudis (tenen de tres a quatre assignatures a la setmana) i això fa que hagin de treure les hores d'on sigui, «de son i dels caps de setmana», per poder fer els treballs i estudiar, explica la Núria. I en alguns casos com el de la Isabel, hi ha qui prèviament ha hagut d'obtenir el títol d'accés als graus per poder cursar la titulació.

Però l'experiència ha valgut la pena i a més ells creuen que han servit d'exemple a companys de classe. La Núria diu que el primer dia li feia vergonya entrar a l'aula perquè es pensava que tots serien molt més petits. I la Isabel els guanya tots, ja que, segons diu, «és la mama» de la classe. Amb els dies han vist que hi ha varietat d'edats sobretot ara, amb la crisi, que és quan moltes persones a l'atur han decidit invertir el temps per estudiar, explica Francesc Roca, coordinador tècnic del pla a les comarques de Tarragona. La demanda per participar del programa ha pujat perquè hi ha gent que fa anys que treballa però la falta de títol els posa a la corda fluixa en el cas que les coses vagin mal dades a l'empresa. Per tots ells garantir-se un títol vol dir refermar-se en el lloc de treball, i la seva feina prèvia els permet fer aproximadament la meitat de classes que la resta dels companys.

Carles Perpiñan creu que l'experiència que comparteixin classe novells i persones experimentades «és molt enriquidora per a tothom». Els alumnes s'interessen i li pregunten per la seva feina «i veuen que estudiar serveix per alguna cosa». A més veuen persones que estan treballant i estudiant «i per ells és un referent».

Demostrar l'experiència

Francesc Roca, coordinador tècnic del pla Qualifica't, explica que la validació de l'experiència professional és molt acurada: «Es té en compte l'experiència dels anys però sobretot la formació que han pogut adquirir.» Aquest és un dels eixos del pla però n'hi ha d'altres. D'alguna manera o altra «s'ha de demostrar», explica el director del Vidal i Barraquer, Narcís Castanedo, que la persona té l'experiència que diu. Primer ho defensen de paraula i després a través d'evidències documentals, de la vida laboral. I al final els fan un examen i una entrevista amb professors especialistes de la matèria davant dels quals han de saber argumentar que, tot el que els papers diuen que l'aspirant sap fer, ho sap fer realment. I després de la valoració s'accepten els candidats i se'ls convaliden les assignatures del títol que els professionals han decidit prèviament que no cal que facin perquè ja tenen prou coneixements. Hi ha alguns crèdits, però, que l'experiència professional no els permet convalidar. «La primera intenció és que puguin obtenir el títol», explica Roca, que afegeix que el programa Qualifica't va sorgir per evitar situacions de risc, com ara «que persones amb experiència puguin quedar aturades perquè no tenen la qualificació». I aquesta és una oportunitat «perquè tinguin un títol reglat». Castanedo apunta que aquest és un dels molts exemples de la «flexibilitat» de la formació professional per «adaptar-se a les noves necessitats». És un procés de dos o tres anys, un per acreditar l'experiència i un o dos més per al cicle.

[inici](#)